

Arrest

nr. 128 017 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2013 houdende verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf enerzijds, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 3 januari 2014 houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN AEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door verzoekster verworpen, op grond van de volgende motieven.

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 20/12/2013 bij de burgemeester van Antwerpen door [...], in toepassing van art 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 15 juli 1996 en van 15 september 2006, teneinde de toestemming te verkrijgen om de studies

verder te zetten in een private onderwijsinstelling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van voorvermelde wet, wordt verworpen.

Overwegende dat betrokkene in 2011 naar België kwam met een visum voor studies aan de Vrije Universiteit Brussel;

Overwegende dat betrokkene niet slaagde voor die studies en voor het academiejaar 2013-2014 een inschrijvingsattest voorlegt aan een andere onderwijsinstelling, namelijk de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen;

Overwegende dat voornoemde onderwijsinstelling niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 58 en 59 van de wet omdat zij niet erkend, noch georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid;

Overwegende dat betrokkene aldus gemachtigd dient te worden tot een voorlopig verblijf in het kader van de artikelen 9 en 13 van de wet teneinde de studeren aan de FVG en hiervoor onder meer studiecontinuïteit dient aan te tonen tussen eerder gevolgde studies en de gekozen opleiding;

Overwegende dat er geen studiecontinuïteit wordt aangetoond tussen het eerder in Kameroen behaalde diploma van Bachelor of Laws en de studie Master of Management aan de VUB enerzijds en de opleiding aan de FVG anderzijds;

Overwegende dat het inschrijvingsattest aan de FVG bijgevolg niet in aanmerking wordt genomen voor een verdere verlenging van het verblijf als student;

Overwegende dat haar verblijfsdocument verstreken is sedert 31/10/2013;

wordt de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies aan de FVG verworpen en dienen betrokkene a haar zoon [...] gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar wordt betekend."

1.2. Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoekster en haar minderjarig kind het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, om de volgende redenen:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [...], gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

Artikel 61, §2,1°: betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van de studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat om een verlenging te krijgen van zijn verblijf als student betrokkene geen inschrijvingsattest

meer voorlegt van een instelling voor hoger onderwijs die voldoet aan de vereisten van de artikels 58 en 59 van de Wet van 15.12.1980, maar een inschrijving voor een opleiding georganiseerd door een privé-instelling, de FVG;

Overwegende dat betrokkene dus gemachtigd diende te worden tot voorlopig verblijf voor studies aan de voornoemde privé-instelling en dat deze aanvraag tot machtiging verworpen werd bij beslissing dd.03.01.2013;

Overwegende dat betrokkene dan ook niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf als student;

Overwegende dat zijn verblijfskaart verstreken is sedert 31.10.2013;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

"Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de beslissing tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf aan, als de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet

aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

3/9

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de beslissing van 23.12.2013 tot verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten."

2.2. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen blijkt onmiskenbaar dat de tweede bestreden beslissing voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing. Derhalve kan de exceptie niet worden bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan wat volgt:

"II.2 Ten gronde

a) Een door de overheid erkende onderwijsinstelling

De aanvraag tot machtiging tot verblijf werd verworpen bij beslissing dd. 23.12.2013, aangezien verzoekster voor het academiejaar 2013-2014 een inschrijvingsattest voorlegt van de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen (FvG), welke een onderwijsinstelling betreft die niet zou voldoen aan de vereisten van de artikelen 58 en 59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (stuk 2)

Tevens werd het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd door te stellen dat verzoekster om een verlenging te verkrijgen van haar verblijf als studente geen inschrijvingsattest meer voorlegt van een instelling voor hoger onderwijs die voldoet aan de vereisten van de artikelen 58 en 59 van voormelde wet van 15 december 1980. (stuk 3)

Verzoekster legde nochtans voor het academiejaar 2013-2014 een inschrijvingsbewijs voor aan een door de overheid erkende (niet-georganiseerde en niet-gesubsidieerde) onderwijsinstelling, zijnde de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen (hierna FvG genoemd). Deze onderwijsinstelling werd opgericht op 13 maart 1980, waarbij de stichting en de statuten erkend werden bij KB dd. 20.06.1980 (BS dd. 08.07.1980) en KB dd. 17.02.1989 (BS 04.03.1989). (stuk 5)

De faculteit is een door de Belgische overheid erkende onderwijsinstelling en een centrum voor wetenschappelijk onderzoek. Ze is opgericht in 1980 als Internationale Vereniging zonder Winstoogmerk (IVZW) en is gevestigd te 2610 Wilrijk, Antwerpen.

De FvG heeft op 14.10.2005 een raamovereenkomst afgesloten met de erkende en gesubsidieerde Vrije Universiteit Brussel, gevolgd door een samenwerkingsakkoord dd. 08.12.2005 betreffende de uitwisseling van opleidingsonderdelen en een samenwerkingsakkoord dd. 14.12.2006 in toepassing van artikel 8 §1,6° van het structuurdecreet.

De FvG werd erkend als onderwijsinstelling van het 3de niveau (Ministerie Sociale Zaken van 10.08.1993, met verwijzing naar het KB dd. 28.06.1969).

Art. 59 van de Wet van 15 december 1980 stelt : "Al de (door de overheid) georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven."

Aangezien de FvG een door de overheid erkende onderwijsinstelling is, welke bovendien een raamovereenkomst en twee samenwerkingsakkoorden heeft afgesloten met de vrije universiteit Brussel, heeft zij het recht om een attest overeenkomstig voormeld artikel 59 af te leveren.

De stelling dat verzoekster een inschrijvingsattest voorlegt voor studies aan een instelling die niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikelen 58 en 59 van de Wet van 15 december 1980 is bijgevolg manifest onjuist.

Verzoekster heeft overeenkomstig artikel 58 van de Wet van 15 december 1980 alle vereisten documenten neergelegd. Bij beslissing dd. 23.12.2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf ten onrechte afgewezen.

b) Studiecontinuïteit

De aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf werd tevens afgewezen omdat er geen studiecontinuïteit zou worden aangetoond tussen het eerder in Kameroen behaalde diploma van Bachelor of Laws en de studie Master of Management aan de VUB enerzijds en de opleiding aan de FvG anderzijds.

De studie vergelijkende godsdienstwetenschappen staat wel degelijk in verband met het rechtendiploma dat verzoekster reeds in Kameroen behaalde aangezien verzoekster een verregaande interesse heeft voor mensenrechten.

Verzoekster motiveert haar wijziging van opleiding als volgt :

De doelstellingen van de FvG liggen zeer dicht bij verzoekster haar oorspronkelijke opzet zich te bekwamen in vaardigheden, kennis en attitudes nodig om te kunnen functioneren in een multiculturele en multireligieuze context. De visie van de FvG omvat zowel in de diverse vakgebieden als in haar structuur een grote openheid, communicatievaardigheid en respect voor andersdenkenden.

De FvG hecht een bijzondere waarde aan haar pluralistisch karakter. Al 30 jaar werken docenten uit verschillende levensbeschouwingen samen in een geest van respect en wederzijdse betrokkenheid. De FvG is er van overtuigd dat deze houding van actief pluralisme en doorgedreven dialoog in een diverse samenleving uitermate waardevol is en van wezenlijk belang is voor de sociale en religieuze vrede in onze samenleving.

De studenten worden voortdurend geconfronteerd met het spanningsveld tussen wat is en wat moet, wat precies het voorwerp uitmaakt van onderzoek van filosofie en toepassing van het recht. Deze problematiek komt terug in de beleving van alle godsdiensten en levensbeschouwingen die worden gedoceerd aan de FvG.

Verzoekster wijst er op dat haar land van herkomst, zijnde Kameroen, één van de risicolanden is, waar weinig respect wordt betoond voor religieuze en genderdiversiteit. Haar huidige studie zou een grote bijdrage leveren in het leren argumenteren tegen de 'krachten' in haar land van herkomst die geen of weinig respect betuigen voor de schendingen van de Universele Rechten van de Mens. Verzoekster volgt van dichtbij deze discussie, die ook leeft in België (naar aanleiding van de door België geschonden mensenrechten bij de behandeling van geïnterneerden, terwijl anderzijds België een voorbeeldfunctie heeft ten aanzien van de rechten van holebi's).

Verzoekster haar specifieke belangstelling voor Mensenrechten wordt bevestigd door professor Tony Van Loon, hoogleraar aan de Faculteit voor vergelijkende godsdienstwetenschappen. (stuk 6)

De motivatie van verzoekster wordt tevens bevestigd door haar uitstekende resultaten die zij behaalde voor haar examens in januari 2014 (1 x 12, 5 x 16, 3 x 17, 1 x 19). (stuk 7)

De aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf werd bijgevolg geheel onterecht afgewezen bij beslissing dd. 23.12.2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. De verwerend partij repliceert in haar nota in eerste instantie wat volgt:

"Verweerder laat gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr.130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002,1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is.

In ondergeschikte orde beroept verzoekende partij zich volgens verweerder op een schending van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet.”

3.3. Ten aanzien van de exceptie van de verwerende partij betoogt verzoekster ter zitting dat het middel wel degelijk ontvankelijk is nu zij duidelijk verwijst naar de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.4. Uit het eerste middelonderdeel blijkt duidelijk dat op de schending van de artikelen 58 en 59 van de Vreemdelingenwet wordt gedoeld. Zo heeft de verwerende partij dat ook in tweede instantie begrepen, en is dienaangaande ook bij machte gebleken, luidens de bewoordingen van de nota, een verweer te voeren. De exceptie kan in die mate niet worden aangenomen.

3.5. Artikel 58 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling (die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen) moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der (in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°), bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;”

Artikel 59 van diezelfde wet bepaalt het volgende:

“Al de (door de overheid) georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende als student aan de onderwijsinstelling ‘Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen’.

De Raad van State oordeelde reeds in zijn arrest nr. 206.750 van 16 juli 2010 het volgende :

“Overwegende dat de Vlaamse regering de Faculteit voor vergelijkende godsdienstwetenschappen in Antwerpen registreerde op 20 april 2007; dat het aldus een geregistreerde instelling betreft die viel onder de toepassing van de oude procedure; dat als gevolg van deze beslissing de FVG opleidingen aan de NVAO ter toetsing kon voorleggen; dat aan de registratie zelf geen andere rechten waren verbonden en het dus niet ging om een erkenning; dat de instelling gedurende een termijn van twee jaar geen enkele door de NVAO geaccrediteerde of door NVAO als nieuw erkende opleiding heeft kunnen aanbieden zodat de registratie verviel; dat de FVG trouwens op 20 april 2009 werd geschrapt uit het Hogeronderwijsregister;”

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat de Raad van State op grond van de voorliggende gegevens heeft geoordeeld heeft dat de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen geen door de overheid erkende onderwijsinstelling is. Weliswaar werd de FVG op 20 april 2007 tijdelijk geregistreerd, maar het arrest stelt duidelijk dat het niet om een erkenning ging.

Verzoekster brengt geen elementen bij die afbreuk doet aan het voorgaande, temeer nu de gegevens waarop zij zich verder baseert, in het bijzonder de raamovereenkomst van 2005 met de VUB en de samenwerkingsakkoorden van 2005 en 2006, alle dateren van voor de tijdelijke registratie in 2007 en de schrapping uit het Hogeronderwijsregister in 2009.

De gemachtigde kon aldus in de bestreden beslissingen op goede gronden oordelen “dat deze onderwijsinstelling niet voldoet aan de vereisten van artikel 58 en 59 van de wet omdat zij niet erkend, noch georganiseerd of gesubsidieerd wordt door de overheid” .

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

3.6. Aangaande het tweede onderdeel van het enig middel doet verzoekster, tegenover de exceptie van de verwerende partij gelden, dat zij de schending aanvoert van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

In de uiteenzetting van het tweede middelonderdeel wordt op geen enkele wijze verwezen naar een duidelijk omschreven rechtsregel of –beginsel. Deze uiteenzetting kan dan ook niet als een middel worden begrepen, en de verwijzing, ter zitting naar een mogelijke schending van de motiveringsplicht – nog daargelaten de vraag of verzoekster doelt op de formele dan wel de materiële motiveringsplicht – en het redelijkheidsbeginsel doet geen afbreuk aan het feit dat daarvan geen enkele melding wordt gemaakt in het initiële verzoekschrift. Verzoekster vermag niet, thans ter zitting, het gebrek waarmee haar verzoekschrift is behept, recht te zetten. De uiteenzetting kan niet worden beschouwd als een middel en is derhalve onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS